

Odborný článek

Deep link ve světle autorského práva

Jan Svoboda

Autor je v poslední etapě magisterského studia na Právnické fakultě Masarykovy univerzity a byl již přijat k doktorskému studiu. V minulosti pracoval jako paralegal v advokátní kanceláři zaměřené především na právo veřejných investic a v současné době působí v mezinárodní advokátní kanceláři. Zajímá se o právo ve spojení s informačními technologiemi a o metody alternativního řešení sporů.

Abstrakt

Článek se zabývá způsoby sdílení odkazů na materiál potenciálně chráněný autorskými právy. V kontextu současné legislativy a judikatury Soudního dvora EU řeší, za jakých podmínek může být protiprávně zasaženo do autorských práv. Klíčovou otázkou pro posouzení protiprávnosti je přitom výklad pojmů „sdělování veřejnosti“ a „veřejnost“. Ačkoliv je umístění jakéhokoliv obsahu na internet často považováno za zveřejnění úplně každému, není tomu tak. Je nutné vždy zkoumat, jestli sdílením odkazu nebude obsah zpřístupněn „nové veřejnosti“ - tedy publiku, který k němu prozatím neměl přístup. Protože právě tehdy se za předpokladu, kdy ke sdílení nebyl udělen souhlas, může jednat o porušení autorských práv.

Abstract

The article focuses on a debate whether sharing a link can be seen as a violation of intellectual property rights. The author argues with current legislation of the Czech Republic and case law of the Court of Justice of EU. The cornerstone to the solution of a question is interpretation of terms „public“ and „act of communication to the public“. Whether sometimes it is perceived that uploading any content to the internet is by itself providing access to everyone, it is not so. It is always necessary to examine, whether the access to the content has been given to someone who did not have it before - to the „new public“. Because at that moment, assuming that the consent to share the link has not been given, there is a possible breach of intellectual property.

Úvod

Kdy je odkaz porušením autorského práva a kdy nikoli? To je otázka, nad kterou se zamýšlí řada autorů;¹ otázka, kterou se zabývala řada soudů² a ke které zaujala řada institucí různé postoje.³ Autoři zabývající se touto problematikou běžně operují se třemi základními typy odkazů.⁴ Prvním typem odkazu je prostý hypertextový odkaz (link). Tím je ve většině případů odkazováno na domovskou stránku daného webu. Takovýmto druhem odkazu může být například sděleno, že se článek „Nenávistné projevy na Facebooku“ nachází na stránkách <https://www.iurium.cz/>. Uživatel v daném případě musí vynaložit další úsilí pro to, aby článek našel, a to přejít na domovskou stránku a následně článek vyhledat. Uživateli je tedy sdělena pouze část cesty k danému obsahu.

Dalším typem odkazu je deep link, což je odkaz obsahující celou cestu až k tíženému dílu. Aplikováno na náš příklad: takovým odkazem je <https://www.iurium.cz/2016/09/28/nenavistne-projevy-facebooku/>. Jediné, co v daném případě musí uživatel pro přístup k obsahu udělat, je na daný odkaz kliknout nebo jej zadat do webového prohlížeče.

Třetím typem odkazu je embedded link. Embedded link přináší daný obsah „blíže“ návštěvníkovi internetu. Uživateli je touto technikou obsah zobrazován přímo v rámci jím navštívené stránky bez nutnosti dalšího prokliku, tedy bez nutnosti další aktivity uživatele. Typicky se tak používá například u videí, kdy je video z jedné stránky (jednoho úložiště) zakomponováno do stránky jiné bez toho, aby bylo staženo a opět vloženo (duplikováno).⁵ U tohoto odkazu tak může být obtížné rozeznat, z jakého zdroje obsah pochází.

V prvních dvou případech se tedy jedná o sdělení umístění obsahu, zatímco v posledním případě se jedná o reálné a bezprostřední přiblížení obsahu uživateli. Deep link na legálně umístěný neplacený obsah není obecně považován za druh odkazu, kterým by bylo porušováno autorské právo, a to často s poukazem na argument, že se jedná pouze o sdělení cesty, a tudíž odkazem není nikterak rozšiřována veřejnost, které bylo dílo určeno.⁶

Cílem tohoto článku je zodpovědět otázku, zda může být deep linkem na legálně zveřejněné dílo porušováno autorské právo, či nikoli. Prosté přejímání názoru, že deep link na legálně zveřejněné dílo neporušuje autorské právo, je totiž bez bližší analýzy konkrétního případu neopodstatněné. Takovýto přístup může být v konečném důsledku i zavádějící a vyústit v sankce pro řadu osob, byť by tyto osoby mohly jednat v dobré víře, že zákon neporušují. K dosažení tohoto cíle je v článku využito zejména porovnání důsledků technologie deep linku s relevantními judikaturními závěry k problematice odkazů a autorských práv. Článek pracuje právě s deep linkem, protože závěry přijaté k tomuto druhu odkazu lze tím spíše aplikovat i na embedded link, neboť ten je svou povahou „zásahu“, jak je přiblíženo výše, s deep linkem při nejmenším srovnatelný. V některých případech může být „zásah“ embedded linkem dokonce intenzivnější, a to tehdy, když uživatel není schopen rozeznat, že sdílený obsah není součástí jím navštívené stránky.

Analýza dalších souvisejících témat, jako například problematiky vlastnictví informací, nekalé soutěže, bližšího rozlišení přístupu k legálnímu a nelegálnímu obsahu nebo tématu, zda není přístup k autorským dílům přílišně svázán zvyklostmi přístupu k vlastnickým právům vůči hmotným věcem, by přesahovala rámec tohoto článku.

1. Základní východiska

Zákon č. 121/2000 Sb., autorský zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“) dává autorovi právo své dílo užít. Za užití díla je pak výslovně označeno i sdělování díla veřejnosti.⁷ Sdělování díla veřejnosti je blíže upraveno v ustanovení § 18 autorského zákona, kde je v odst. 1 za sdělování díla označeno zpřístupňování díla v nehmotné podobě, živě nebo ze záznamu, po drátě nebo bezdrátově. Dle ustanovení § 18 odst. 2 je za sdělování považováno i zpřístupnění díla veřejnosti způsobem, že kdokoli může mít k tomuto dílu přístup, zejména počítačovou nebo obdobnou síť.

Zveřejní-li autor své dílo způsobem, že k němu může mít kdykoli kdokoli přístup, tedy například zveřejněním na webové stránce bez dalších omezení, můžeme říci, že sdílením tohoto díla již nemůžeme do autorových práv nijak zasáhnout. To proto, že prostým sdílením nejsme schopni rozšířit veřejnost (publikum), které je dílo zpřístupněno. Internet je v dnešní době možné považovat za obecně přístupnou síť a sám autor tak nemá možnost dalšími úkony tuto veřejnost na internetu rozšířit. Jeho autorská práva tak obecně odkazem nejsou a nemohou být nijak zkrácena.

Výše uvedené východisko je v souladu s výkladem Soudního dvora učiněným v rozsudku *Svensson*.⁸ V tomto rozsudku se Soudní dvůr zabýval výkladem článku 3 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (dále jen jako „informační směrnice“).⁹ V daném rozsudku Soudní dvůr přistoupil konkrétně k výkladu pojmu „sdělování“ a „nová veřejnost“.

V rozsudku *Svensson* byly zodpovězeny předběžné otázky švédského odvolacího soudu *Svea hovrätt*, který projednával spor mezi novináři a společností provozující webové stránky s hypertextovými odkazy formou deep linku na články oněch novinářů. Dle autorů článků tímto jednáním společnost porušila jejich autorská práva, neboť jim znemožnila svobodně rozhodnout o sdělení díla veřejnosti. Předběžné otázky švédského odvolacího soudu se zabývaly tím, zda je umístěním hypertextového odkazu porušeno právo autora rozhodnout o užití díla sdělením veřejnosti.

„Sdělování“ by podle Soudního dvora mělo být chápáno jako zpřístupnění veřejnosti – poskytnutí možnosti přístupu – bez ohledu na to, zda této možnosti veřejnost využije, či nikoli. Výslovně pak určil, že uvedení hypertextových odkazů je za sdělování považováno.

Veřejností pak soudní dvůr chápe blíže neurčený (avšak dostatečně vysoký) počet potenciálních adresátů. Vzhledem k tomu, že jsou uvedené hypertextové odkazy přístupné všem potenciálním uživatelům webové stránky, a tedy všem potenciálním uživatelům internetu, je uvedení odkazů možné kvalifikovat jako sdělování veřejnosti.¹⁰ Následně se musel Soudní dvůr vypořádat s tím, zda se jedná o sdělování díla nové veřejnosti, a je tedy zasahováno do práva autorů, či nikoli, protože tato práva již byla v daném rozsahu autory vyčerpána.¹¹ O sdělování nové veřejnosti nešlo právě pro to, že i) se jednalo o sdělení stejnou technologií a ii) množinu zahrnující všechny uživatele internetu nelze hypertextovým odkazem rozšířit o další jedince – nelze rozšířit původní veřejnost. K takovému počínání tedy odkazující nepotřebuje souhlas autora.

Příkladem **sdělování díla další veřejnosti** může být rozšiřování díla, které je na internetu původně umístěno takovým způsobem, že se za zpřístupnění tohoto díla platí.¹² Koncept placeného obsahu využívají například internetové videopůjčovny, internetové televize, online archivy televizních stanic, ale i některé online galerie, periodika apod. Právě zde je totiž jasně omezená množina uživatelů představující původní veřejnost. Jsou to ti, kteří jsou za obsah ochotni danému poskytovateli zaplatit.

Pokud je z těchto stránek dílo staženo a následně umístěno na stránky jiné, je obsah rozšířen nově veřejnosti, tedy veřejnosti, která za obsah nezaplatila, případně za dílo zaplatila někomu jinému. Obdobného efektu může být dosaženo odkazem, který umožňuje obejítí platebního rozhraní nebo třeba prostým streamováním obsahu v reálném čase z jedné stránky na stránku jinou.¹³

Ve výše uvedeném případě je tedy rozšíření veřejnosti jasné, neboť je rozlišení uživatelů na platící a neplatící intuitivní a nečiní větší potíže ani právníkům, ani laické veřejnosti. Bez větších problémů je v daném případě možné usuzovat na porušení nebo neporušení autorského práva.

2. Stávající definice veřejnosti

Z výše uvedeného je zřejmé, že pro určení toho, zda byla odkazem porušena autorská práva, musíme zkoumat, jestli byla rozšířena veřejnost, které byl obsah poskytnut, či nikoli. Odpověď na tuto otázku získáme porovnáním veřejnosti původní s veřejností navázanou na využití hypertextového odkazu. Je tedy patrné, že určení původní veřejnosti je pro řádné posouzení situace naprosto zásadním krokem.

Představme si případ, kdy prodejce čokolády zvolí marketingovou kampaň spočívající ve vytvoření krátkého zábavného videa. Toto video nebude obsahovat jakoukoli reklamu na čokoládu, ale jeho hodnota pro výrobce bude představována tím, že video bude umístěno výlučně na webové stránce společnosti a bude přístupné za použití prokliku přes stránku hlavní (přístup přímo na stránku s videem skrze vyhledávače může být cíleně omezen, neindexován). Získaná hodnota prodejce čokolády je tedy představována přivedením uživatelů na jeho webové stránky. V případě, kdy by bylo toto video zpřístupněno i na stránce jiné, vyvstává otázka, zda se tímto sdílením rozšířil okruh původní veřejnosti, či nikoli. Odpověď na tuto otázku závisí především na určení původního okruhu veřejnosti. Jeden přístup může vycházet z pravidla, že video bylo zpřístupněno každému uživateli na internetu, a tudíž tato veřejnost nemohla být již dále rozšířena. Druhý přístup však může původní veřejnost definovat pouze jako množinu uživatelů internetu ochotných přistoupit na video přes původní stránku. K jakému přístupu se tedy přiklonit?¹⁴

Rozsudek *Svensson* jasně popisuje omezení původní veřejnosti, pokud je obsah zpoplatněn. Uhrazení poplatku za obsah lze definovat jako určitou nadstandartní činnost, kterou jsou uživatelé internetu ochotni vykonat pro to, aby k danému obsahu mohli přistoupit. Vyměňují tak jeden ze svých statků (peníze) za statek jiný (obsah, byť se jedná pouze o jeho zpřístupnění). Říká se, že čas jsou peníze. V dnešní době je čas natolik ceněným artiklem, že je třeba tím spíše zvážit, zda i ten, kdo absolvuje cestu skrze „prokliky“ přes dané stránky, včetně toho, že při této cestě shlédne nebo minimálně zaznamená jiný obsah (například i reklamy), nevykonává činnost srovnatelnou s uhrazením poplatku.

O tom, že čas strávený „konzumací“ nechtěného obsahu výměnou za zpřístupnění obsahu uživatelem žádaného může být svou hodnotou roven uhrazení poplatku, svědčí řada obchodních modelů. Například služba Spotify, sloužící k přehrávání hudby, je svým zákazníkům nabízena ve dvou variantách. Bezplatné Spotify free obsahuje mimo dalších omezení i reklamy přehrávané mezi skladbami. Zpoplatněné Spotify Premium pak tyto reklamy neobsahuje.¹⁵ S obdobným principem pracuje také Google u své služby YouTube Red.¹⁶ Čistý model dvou variant „bezplatně s reklamou“ / „předplatné bez reklam“ nabízí třeba FTV Prima u své služby iPrima.¹⁷ Ta slouží především jako video archiv televizní stanice.¹⁸ Tyto obchodní modely svým nastavením staví čas a peníze svých uživatelů víceméně na roveň a oba tyto statky, které jim uživatel svým jednáním poskytne, jsou pro společnosti

provozující dané služby pravděpodobně obdobně cenné a využitelné.

Fakt, že kupříkladu FTV Prima poskytuje svůj obsah ve službě iPrima ve dvou formách, přičemž obě jsou reálně využívány, jasně ukazuje, že počítá se dvěma množinami diváků: i) diváci, kteří jsou za daný obsah ochotni „zaplatit“ zhlédnutím značného počtu reklam, a ii) diváci ochotni za obsah zaplatit uhrazením poplatku. V případě, že by byl obsah iPrima sdílen formou, která by reklamy neobsahovala, znamenalo by to v podstatě sdílení svou kvalitou odpovídající sdílení obcházejícímu zabezpečení zpoplatněného obsahu. Výsledek by byl totiž stejný – zpoplatněný obsah by byl sdílen nové veřejnosti – té, která za něj nezaplatila. Tím by došlo k neoprávněnému vyčerpání práva na sdílení veřejnosti, neboť lze předpokládat, že by jen minimum diváků za daný obsah dále platilo. Obsah by pro ně byl totiž přístupný zdarma a bez jakýchkoli omezení. Služba iPrima by v daném případě nemohla na svých stránkách sdílet obsah další veřejnosti, neboť ta by byla nově představována množinou všech uživatelů internetu a nešla by tedy dále rozšířit. Svůj obsah by tak potenciálně neměla komu dalšímu prodat, ať už za čas diváka nebo za jeho peníze.

Příklad služby iPrima byl zvolen, neboť názorně ukazuje rovnocennost možností „placení“ časem a placení penězi ve vztahu k určení původní veřejnosti, které je dílo sděleno.¹⁹ Lze tedy usuzovat, že kromě toho, že jsou závěry z rozsudku *Svensson* aplikovatelné na obcházení zabezpečení placené služby, což by se mohlo stát například u OBBOD TV,²⁰ jsou aplikovatelné i u služeb poskytujících dvě varianty „placená bez reklam“ a „neplacená s reklamou“. Na základě závěru o rovnocennosti zmíněných variant ve vztahu k omezení množiny původní veřejnosti je pak možné přistoupit k vyřešení výše nastíněného příkladu reklamní kampaně výrobce čokolády. Tento příklad, jak je uvedeno výše, představuje jen jednu variantu, a to „neplacenou s reklamou“. V daném případě se domnívám, že by původní veřejnost měla být určena jako množina uživatelů internetu ochotných na stránku přistoupit zamýšlenou cestou a za obsah „zaplatit“ svým časem, resp. „konzumací“ reklam a ostatního obsahu na této cestě. Lze tedy usuzovat, že deep linkem je možné obejít zabezpečení i neplacené služby a rozšířit tak veřejnost, které byl obsah původně sdílen. K takovému odkazu by tedy mělo být zapotřebí souhlasu autora.

Vzhledem k výše uvedenému se vhodným jeví zavedení nového kritéria pro určení toho, zda dílo bylo poskytnuto nové veřejnosti. Tímto kritériem může být to, zda byla zveřejněním odkazu redukována množina uživatelů potenciálně ochotných za zpřístupnění/změnu formy zpřístupnění díla zaplatit.

3. Odpovědnost za sdílení obsahu deep linkem

Výše uvedené kapitoly v žádném případě nemají za cíl odrazovat od používání deep linku ani jiných forem odkazu. Bezpochyby se ve většině případů jedná o legitimní nástroj sdílení obsahu a nepůsobí žádné právní ani morální potíže. Uvedený hypotetický příklad reklamní kampaně prodejce čokolády určitě nepředstavuje častý obchodní model. Po běžném uživateli internetu by tak zajisté nebylo ve většině případů spravedlivé požadovat vyhodnocování toho, zda je deep linkem na neplacený obsah obcházeno nějaké omezující opatření, či nikoli. Na druhou stranu se určitě mohou objevit případy, kdy jsou ona omezující opatření natolik patrná, že by k jejich obcházení docházet nemělo.²¹ Pro určení hranice odpovědnosti za obejítí takového opatření je možné vyjít ze závěrů rozsudku Soudního dvora *GS Media*.^{22, 23} Byť se Soudní dvůr v dané věci nezabýval primárně v tomto článku nastíněnými otázkami, ale především odpovědností za zpřístupnění odkazu na nelegálně umístěný obsah, učinil závěry, jež lze vztáhnout na sdělování veřejnosti obecně.²⁴

Zejména je třeba poukázat na to, že dle Soudního dvora odkaz umožňující obejití omezujícího opatření představuje sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 informační směrnice, pokud osoba, která odkaz zveřejnila, o tomto omezení věděla nebo vědět mohla. Osoba může být o obcházení zabezpečujícího opatření formou deep linku obeznámena například upozorněním nositeli autorského práva. Nejpozději v tuto chvíli by tedy deep link měla odstranit. Nároky na prověření oprávněnosti užití deep linku by pak analogicky k závěrům z rozsudku *GS Mediam* měly být vyšší u osob, které obsah sdílí za dosažením zisku.

Závěr

Současná judikatura označuje za omezující ta opatření, která chrání placený obsah. V článku však byly popsány i možnosti, kdy je těmito omezujícími opatřeními sledováno prezentování jiného obsahu. I tato omezující opatření tak mohou redukovat velikost množiny uživatelů představujících původní veřejnost, které je dílo sděleno. Na konkrétních obchodních modelech bylo prezentováno to, že hodnota poplatku za zpřístupnění díla může být pro poskytovatele obsahu stejně hodnotná jako hodnota času stráveného sledováním dalšího obsahu včetně reklam. Z tohoto důvodu by mělo být v každém konkrétním případě zváženo, jestli obcházením zabezpečení směřujícím k zobrazení dalšího odkazu nedochází ke sdělování díla nové veřejnosti. Za vhodné kritérium pro takové posouzení bylo identifikováno to, zda byla zveřejněním odkazu redukována množina uživatelů potenciálně ochotných za zpřístupnění/změnu formy zpřístupnění díla zaplatit. Byl tedy vyřčen názor, že i deep linkem na neplacený legální obsah může být porušováno autorského právo, obchází-li deep link jiná omezující opatření.

Výše uvedené závěry byly následně porovnány se závěry Soudního dvora v rozsudku *GS Media*. Bylo uzavřeno, že deep linkem na legální neplacený obsah může být autorské právo porušeno jen v ojedinělých a velmi specifických případech. To zejména proto, že by odkazující osoba o obcházení omezujícího opatření věděla nebo měla vědět. Vyšší nároky na posouzení důsledků odkazu by v souladu se závěry Soudního dvora měly být kladeny především na osoby, které odkazem sledují zisk.

Zaujal Vás tento článek?

Tímto to končit nemusí. Článek najdete ve webové podobě na:

www.iurium.cz/2018/04/27/deep-link/

Zapojte se do diskuze. Jakýkoli názor, kritika, nápad či podnět je zde vítán.

Seznam poznámek pod čarou

1 Např. MYŠKA, Matěj. Odkaz je/není zločin. Nehodící se škrtněte. *online.muni.cz*, publikováno 20.3.2016, citováno dne 15.4.2018. Dostupné online na: <https://www.online.muni.cz/komentare/7363-odkaz-je-neni-zlocin-nehodici-se-skrtnete>.

2 Např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. 8 Tdo 137/2013.

3 Srov. např. tisková zpráva Pirátské strany – odkaz není zločin!. *Pirátské listy*, publikováno dne 30.6.2011, citováno dne 15.4.2018. Dostupné online na: <https://www.piratskelisty.cz/clanek-156-tiskova-zprava-piratske-strany-odkaz-neni-zlocin>. s OPINION Proposed to THE EXECUTIVE COMMITTEE and adopted at its meeting, 17 SEPTEMBER 2014, on the criterion “New Public”, developed by the Court of Justice of the European Union (CJEU), put in the context of making available and communication to the public. *Alai.cz*, přijato dne 17.9.2014, citováno dne 15.4.2018. Dostupné online na: <http://www.alai.cz/files/2014-opinion-new-public.pdf>.

4 HERMANOVÁ, Lenka. *Fenomén “pirátství” online*. Diplomová práce. Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 2013, s. 32.

5 Tamtéž.

6 Srov. BARTOŇ, Martin. Internetový odkaz jako užití díla. *Revue pro právo a technologie*. 2016, č. 14, s. 196-197. Citováno dne 15.4.2018. Dostupné online na: <https://journals.muni.cz/revue/article/view/6122>.

7 § 12 odst. 4 písm. f) zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, ve znění pozdějších předpisů.

8 Rozsudek ze dne 13. 2. 2014, *Nils Svensson v Retriever Sverige AB*, C-466/12.

9 § 18 autorského zákona odpovídá ustanovení článku 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (dále jen „informační směrnice“).

10 Byť se mohou výše uvedená kritéria na první pohled jevit jako značně neurčitá, lze je považovat za vhodná zejména proto, že přímo korespondují s textem čl. 3 informační směrnice. Právě jejich obecnost pak umožňuje aplikaci na široké spektrum případů a rozsudek *Svensson* tak nepochybně přispěl k posílení právní jistoty v dané oblasti. Výše uvedená kritéria však nelze bez dalšího shledat jako dostatečná, jak je přiblíženo dále v tomto článku.

11 Z rozsudku *Svensson*: „Z ustálené judikatury však vyplývá, že aby se na takové sdělování, jako je sdělování dotčené ve věci v původním řízení, které se týká stejných děl jako prvotní sdělení a bylo uskutečněno na Internetu stejně jako prvotní sdělení, tedy podle stejné technologie, vztahoval pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, je rovněž nezbytné, aby bylo určeno nové veřejnosti, to znamená veřejnosti, kterou nositelé autorského práva nebrali v potaz při udělení svolení k prvotnímu sdělení veřejnosti (obdobně viz výše uvedený rozsudek *SGAE*, body 40 a 42, usnesení ze dne 18. března 2010, *Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon*

Ergon, C-136/09, bod 38, a výše uvedený rozsudek ITV Broadcasting a další, bod 39).“

12 Z rozsudku Svensson: „V případě, kdy hypertextový odkaz umožňuje uživatelům stránky, na které se tento odkaz nachází, obejít omezující opatření, která byla na stránce, na které se nachází chráněné dílo, přijata za účelem omezení přístupu veřejnosti k tomuto dílu pouze na předplatitele této stránky, a představuje tak zásah, bez kterého by uvedení uživatelé nemohli mít šířená díla k dispozici, je třeba všechny tyto uživatele považovat za novou veřejnost, kterou nositelé autorského práva nebrali v potaz při udílení svolení k prvotnímu sdělení, takže svolení nositelů je k takovému sdělování veřejnosti nutné.“

13 Streamování má tedy podobné důsledky jako embedded link.

14 Tento příklad autor bez dalšího rozboru nastínil v: SVOBODA, Jan. Autorské právo na internetu. *COMPUTERWORLD*. 2018, č. 1. s. 34.

15 <https://www.spotify.com/cz/>.

16 TRLICA, David. Placené YouTube Red v Česku? Šéfka YouTube prozradila zajímavé informace. *SvetAndroida.cz*, publikováno dne 20.3.2016, citováno dne 13.2.2018. Dostupné online na: <https://www.svetandroida.cz/youtube-red-cesko-hudba-201802/>.

17 Řada stránek navíc veřejně prezentuje počet návštěvníků, obdobně jako např. tištěná periodika prezentují náklad, ve kterém vychází. To proto, aby přilákaly případné inzerenty a získaly od nich další finanční prostředky.

18 https://play.iprima.cz/ucet/subskripce/aktivace?pkg=IPRIMA_NO_ADS.

19 Je třeba upřesnit, že v daném případě by k obejití zabezpečení daného obsahu deep link ani embedded link, oproti příkladu uvedenému výše, s největší pravděpodobností nepostačoval. K takovému obejití by bylo třeba využití sofistikovanějších nástrojů, minimálně streamování.

20 <https://www.obbod.com/cs/page/3-obchodni-podminky>.

21 Porušení autorského práva může dosahovat různé úrovně závažnosti. V souvislosti s takovýmto porušením přichází v úvahu nejen občanskoprávní odpovědnost (k tomu § 40 autorského zákona), ale i odpovědnost přestupková (k tomu § 105a-105c autorského zákona), případně odpovědnost nejzávažnější – trestněprávní. Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů ve svém § 270 označuje za trestný čin porušení autorského práva zásah do autorských práv nikoli nepatrný. Vzhledem k podmínce toho, že zásah musí být nikoli nepatrný, lze usuzovat, že trestněprávní odpovědnost bude založena jen ve výjimečných případech. K tomu blíže např. ŠÁMAL, Pavel. § 270 [Porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní zákoník (EVK)*. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 2734 (§270): „(...) je třeba zvažovat okolnosti konkrétního případu, především intenzitu takového zásahu, způsob provedení činu, jeho následky, zejména ve formě a závažnosti zasažení osobních a majetkových práv autorů, výkonných umělců či výrobců zvukových či zvukově obrazových záznamů, vysílatelů rozhlasového či televizního vysílání, pořizovatelů databází, v případě déletrvajících a opakovaných zásahů i počet takových případů, délku doby narušování konkrétního chráněného práva apod. Bez významu není ani osoba pachatele, míra jeho zavinění, jeho pohnutka atd. (...).“

22 Rozsudek ze dne 8. 9.2016, *GS Media BV v Playboy Enterprises International Inc.*, C-160/15.

23 Blíže k rozsudku GS Media např. TANGLE, Yole. Copyright Protection in the Digital Era: Hyperlinking and the Right of Communication to the Public. The GS Media Case. *European Papers*. Vol. 1, 2016, No 3, s. 1215-1224. Citováno dne 15.4.2018. Dostupné online na: <http://www.europeanpapers.eu/en/europeanforum/copyright-protection-digital-era-hyperlinking-and-right-communication>.

24 Z rozsudku GS Media: „Pokud je tedy umístění hypertextového odkazu na dílo volně dostupné na jiné internetové stránce uskutečněno osobou, která tak činí bez úmyslu dosažení zisku, je třeba za účelem individuálního posouzení existence „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 zohlednit okolnost, že tato osoba neví ani rozumně nemůže vědět o tom, že toto dílo bylo zveřejněno na internetu bez svolení nositele autorského práva.

Taková osoba totiž zpřístupněním uvedeného díla veřejnosti poskytnutím přímého přístupu jiným uživatelům internetu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. února 2014, *Svensson a další*, C-466/12, EU:C:2014:76, body 18 až 23) zpravidla neposkytuje zákazníkům přístup k protiprávně zveřejněnému dílu na internetu s plnou znalostí důsledků svého jednání. Kromě toho, pokud již předmětné dílo bylo dostupné bez jakéhokoli omezení přístupu na internetové stránce, na kterou umožňuje hypertextový odkaz přístup, mohli k němu mít v zásadě všichni uživatelé internetu již přístup i bez tohoto zásahu.

Naproti tomu, je-li prokázáno, že taková osoba věděla nebo vědět mohla, že použitý hypertextový odkaz zpřístupňuje protiprávně zveřejněné dílo na internetu, například na základě skutečnosti, že na to byla upozorněna nositeli autorského práva, je třeba mít za to, že poskytnutí takového odkazu představuje „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.“